

کار برای بچه‌های نسل جدید بسیار سخت شده. دنیایی از اطلاعات در اختیار آنهاست که اگر کمی به‌روز نباشیم، پس مان می‌زنند. بچه امروز دیگر نمی‌پسندد که بگویم موقع خواب، مسواک بزن. اواز فیلم و کارتون و بازی‌هایی اسم می‌برد که شاید نام ۹۰ درصد آن‌را هم نشنیده باشیم و با خودم می‌گویم که چقدر عقب هستیم!

فانجیک

ویژه‌نامه رادیو و تلویزیون روزنامه جام جم
شنبه ۸ آبان ۱۴۰۰ شماره ۷۷۵

رو در رو

است. به نظر من به برنامه کودک باید مثل برنامه بزرگسال نگاه کنند.

❗ الان کودک را پایین‌تر می‌بینند؟

صد درصد. گاهی برنامه عموپورنگ را با برنامه دهه ۶۰ کودک تلویزیون مقایسه می‌کنند، در حالی که اصلاً مقایسه خوبی نیست. خود من «خونه مادربزرگه» را دوست داشتم، ولی مگر الان بچه‌ها کارتون‌های قدیمی را دوست دارند؟ بچه امروز کارتون‌های ساده قدیم را که به نظر خود من هم بهتر بود، نگاه می‌کند؟ بچه‌های الان به ما می‌خندند که اینها را نگاه می‌کردیم! الان کارتون‌های خشن با هیجانات کاذب دوست دارند. ما همواره جایگاه‌مان را داشتیم و تلاش کردیم با زحمت و چنگ و دندان این جایگاه را نگه داشتیم، چون ما خود را به بچه‌ها، خانواده‌ها و تلویزیون متعهد می‌دانیم. خانه اول من رادیو و بعد تلویزیون بوده است. من در همین مجموعه بالا آمدم و بالطبع از همین مجموعه هم توقع دارم کودک را جدی قلمداد کند، چون مهم است. دغدغه من فقط خودم نیست، به آینده و بچه‌هایی فکر می‌کنم که قرار است با برنامه‌های کودک آینده بزرگ شوند. الان در همایش‌ها و جلسات فقط برنامه‌ها و سریال‌های بزرگسال دیده می‌شود و برنامه‌های بچه‌ها محلی از اعراب ندارد. این ظرفیت‌ها حیف است که از بین برود. به عنوان یک خدمتگزار بچه‌ها از رئیس جدید صداوسیما جناب آقای جبلی می‌خواهم به حوزه برنامه‌های کودک، نگاهی ویژه داشته باشند.

❗ شما وجود و عملکرد شبکه کودک را به نفع مخاطب و تلویزیون می‌دانید؟ تا به حال از شما دعوت شده تا در این شبکه برنامه داشته باشید؟

شبکه کودک صد درصد اتفاق خوبی است، به شرطی که برنامه‌های آن به درد مخاطب بخورد. من در شبکه دو کار می‌کنم، بیشتر دنبال کار خودم هستم و از شبکه کودک اطلاع زیادی ندارم، اما به طور کلی این اتفاق خوبی است که یک شبکه کودک وجود داشته باشد و فقط برای مخاطب کودک باشد.

❗ انتقادی که به برنامه «کلبه عموپورنگ» می‌شود، این است که جنس شوخی‌های برنامه طوری است که مخاطب بزرگسال متوجه می‌شود. نظر شما چیست؟
برنامه ما فقط متعلق به کودک نیست، بلکه برای کودک و خانواده است. در برنامه «کلاه قرمزی» آقای طهماسب هم همین‌طور بود. مگر دیالوگ‌های آن کودکانه است؟ «کلاه قرمزی» هم یک برنامه پرمخاطب بوده و واژه‌ها و دیالوگ‌های آن برای بزرگسالان است. پدر و مادری که نسبت به برنامه‌های تلویزیون بی‌تفاوت نیستند، وقتی همراه با کودک «کلبه عموپورنگ» را نگاه می‌کنند، قطعاً برای او توضیح می‌دهند که منظور دیالوگ‌ها چیست. برای من خیلی کم پیش آمده که کسی از والدین بگوید بچه ما یک واژه یا دیالوگ را متوجه نشد. بعضی پدرها و مادرها می‌گویند بچه ما از فلان شخصیت می‌ترسد. می‌پرسم چند ساله است؟ می‌گویند ۴ ساله. به آنها می‌گویم خب بچه شما کودک نیست، خردسال است. جالب این که همان بچه‌ها در سن پنج‌شش سالگی، کارتون‌های خشن یا هری پاتر می‌بینند، ولی نمی‌ترسند!

بله، ایشان یکی از حرفه‌ای‌ترین گریموهای سینما و تلویزیون است. چنین آدم‌هایی پشت این اتفاق هستند و این کار کاملاً حرفه‌ای است؛ از لباس گرفته تا گریم. می‌دانید در این گریم‌ها، به نوعی وسیله‌هایی روی صورت بازیگر نصب می‌شود و اینطور نیست که فکر کنید فقط نقاشی است! اینها خیلی سخت است، ولی ما این کار را در یک برنامه کودک انجام می‌دهیم. متأسفانه برنامه‌های کودک جزو مظلوم‌ترین و مهجورترین برنامه‌های سینما و تلویزیون است. در صورتی که باید بیشترین حمایت را از کار کودک انجام داد، چون این کودکان آینده‌سازان مملکت هستند. این را بگویم که حداقل ما کودک را جدی گرفتیم و در این سال‌ها واقعا کودک برای ما دغدغه بوده. شخصی می‌گفت هرکس کار کودک می‌کند، یا عاشق است یا دیوانه! و من می‌گویم ما هر جفت آن هستیم! خصوصاً در این شرایط کرونا که بعضی همکاران مثل آقای سپند امیرسلیمانی درگیر شدند.

❗ با این حال از تولید و ظاهر کلبه عموپورنگ به نظر می‌رسد این برنامه از بودجه و امکانات خوبی برخوردار است. آیا برای شما که سه دهه کار موفق در حوزه کودک کرده‌اید، با این سابقه، شرایط طوری هست که امکانات بهتری داشته باشید؟

بله، تولید بزرگ‌تر است و بودجه‌ای هم که به ما اختصاص داده‌اند، بودجه‌ای در حد یک برنامه تلویزیونی با این همه ساختار و عوامل است، اما صادقانه بگویم، خروجی این بودجه و امکانات هم خوب است، بیننده‌های ما روزبه‌روز بیشتر می‌شوند و این برنامه امتحان خود را در طول سال‌ها پس داده است. ما هر بار که از آنتن می‌رویم، با یک ساختار جدید برمی‌گردیم. این ساختار جدید، بالطبع حمایت‌های جداگانه‌ای لازم دارد که انجام هم شده است، ولی جدی‌گرفتن کار کودک، فقط حمایت از برنامه عموپورنگ نیست. باید مثل قبل درها باز باشد تا خلاقیت و ایده‌های تازه برای کار کودک وارد شود. ما تا جایی که رمق داشته باشیم کار می‌کنیم، اما فقط عموپورنگ نیست که باید این مسئولیت را به دوش بکشد. باید قدرت ریسک داشته باشیم و به افرادی که کار کودک می‌کنند، بها بدهیم. این یک اتفاق خیلی خوب برای تلویزیون است، چون می‌دانم مخاطبان بیشتری جذب خواهد کرد. خیلی از خانواده‌ها نمی‌توانند اشتراک پلتفرم‌ها را بخرند تا فیلم و کارتون تماشا کنند و بضاعت‌شان در حد یک تلویزیون است. باید برای بچه‌های این عزیزان هم برنامه‌هایی ساخته شود تا هم سرگرم شوند و هم اطلاعات‌شان بالا برود. بنابراین تلویزیون باید حرفی برای گفتن داشته باشد و این هم فقط عموپورنگ نیست.

❗ کار کودک در این سال‌ها جدی گرفته شده است؟
عموپورنگ را نه در حد نام عموپورنگ، بلکه در حد برنامه کودک جدی گرفته‌اند، اما مشکل من نگاه

و نوبت اثر نمایشی است

آدم کارهای تکراری نیستم

من زمان‌های قدیم و دوره اجراهای زنده خیلی راحت‌تر بودم. اجرای زنده خیلی شیرین‌تر بود، اما ترجیح می‌دهم که آن سبک برای همان دوره بماند و آن را ادامه ندهم. آن برنامه برای آن دهه خوب بود و هرچه جلوتر رفتیم، می‌توانست برای مخاطب تکرار مکررات باشد و برای خود ما هم تکراری بود. الان هم که می‌بینید اجرا می‌کنم، در واقع مجری-بازیگر هستم. سعی کردم اینجا از داریوش فاصله بگیرم، ولی قرار نیست کارهای قدیم را انجام بدهم. برنامه زنده را دوست دارم، اما برنامه زنده برای زمانی است که حال دل آدم هم خوب باشد. دغدغه‌ها و گرفتاری‌ها نسبت به قبل بیشتر شده و الان هم شرایط کرونا به وجود آمده است. من هم عروسک نیستم که کوک بشوم و بروم جلوی دوربین. آدمی هستم با احساسات خاص خودم. از کاری که الان انجام می‌دهم، راضی هستم.

من بود، شروع شد و حالا به اینجا رسید که من افتخار همکاری با نزدیک به ۳۰ بازیگر حرفه‌ای را دارم؛ کسانی که هرکدام دنیایی از تجربه بازیگری‌اند. امروز ما به اینجا رسیدیم، ولی من می‌توانستم مجری برنامه پخش زنده بمانم و بسنده کنم به این که بچه‌ها را دور خودم جمع کنم و شعر بخوانم.

❗ در حالی که ممکن است بعضی همین کار را هنوز هم انجام بدهند.

من فکر می‌کنم برای عموپورنگ با توجه به سال‌هایی که برنامه اجرا می‌کند، آن اجرا دیگر کفایت نمی‌کند و باید از آنها فاصله بگیرد. ضمن این که من آدم اکتیوی هستم و با افتخار و نه تکبر، می‌گویم که مجری برنامه زنده هستم و خودم را در برنامه زنده، خوب امتحان کرده‌ام و می‌دانم کارایی آن را دارم، ولی این که برنامه تولیدی باشد، یک فرصت است؛ فرصت نگارش خوب، دیدن خوب، دکور خوب، عوامل خوب. در برنامه زنده هر کاری کنید، همان لحظه تمام می‌شود. درست است که برنامه زنده شیرین و قشنگ است، چون در همان لحظه اتفاق می‌افتد، اما اگر بخواهیم حرفه‌ای حساب کنیم، برنامه عموپورنگ باید به سمت تولیدی یا

سریال برود و حرفه‌ای شود. ممکن است کسی بگوید فراز و نشیب زیادی داشتیم و بعضی برنامه‌ها بهتر بوده است، اما وقتی پای برنامه می‌نشینید، می‌بینید که تغییرات اساسی در آن اتفاق افتاده است. عموپورنگ از یک محله، وارد یک مزرعه یا جنگل می‌شود. به علاوه این گریم حرفه‌ای که اتفاق می‌افتد را بیشتر در تلویزیون نداشتیم.

❗ با طراحی شهرام خلج که از باسابقه‌های گریم است.